

Zarif Adam

**CAHİT
ZARİFOĞLU**

YUSUF GÜLDÜR

Sevgili okurumuz!

Hiç düşündünüz mü? Kahraman nedir?

Sadece savaşlarda ya da zor zamanlarda diğer insanların içinden sivrilen midir? Kendini güç ve kudretle ispatlayıp, cesaret ve yiğitlik konusunda insanlara örnek, toplumlara önder olan mıdır? Bir kahraman, silahıyla, pusatıyla ya da Batılı mânâda kostümüyle mi canlanıyor zihninizde?

Peki ya silahsızlar? İçinde yaşadığı topluma önder olan, rehber olan, kalemi ve kelimeleri ışık saçan yazarlar... Onlar sığmıyor mu başta çizilen bu dar şablona? O hâlde şimdi tabuları yıkıp, silahsız kahramanları tanıma zamanı.

Diliyle, kültürüyle, birikim ve üslubuyla ölümsüzleşen ve her biri kendi dönemine birer mühür gibi vurulan Edebiyat Kahramanlarını tanıma zamanı. O kahramanlar ki, çileli gecelerde fikir sızısını damla damla dökerken, bir gün kendilerinin roman kahramanı olacaklarını hiç düşünmediler. İçinde yaşadıkları zamanın, şartların ve imkânların dışına çıkıp, isimlerini ölümsüzler -yazarlar- arasına yazdırdılar.

Ve yazarımız Yusuf Aydoğan, yine tıpkı onlar gibi, belki bir gün kendi hikâyesinin dahi anlatılabileceğini, bir romanda başkahraman olabileceğini düşünmeden yazdı. O söz ustalarıyla, o ince ruhlu kalemlerle, yazının yazara bahşettiği hürriyetle buluştu. Kâh kendi Agâh ismindeki çocuğunu Akif diye çağırır Mehmet Akif'i yazarken, kâh, kırlarda açan çiçeklere bakıp, Zarf Adam'ı, Cahit Zarfioğlu'nu düşündü. Âdeta onların ruhlarına bürünüp, on edebiyat kahramanını ölümsüz hâle getirdi.

Biz de, edebiyat dünyasına yepyeni bir soluk getirecek bu proje için kolları sıvadık. Gecemizi gündüzümüze katıp, Edebiyat Kahramanları'nı sizler için hazırladık. Bu diziyi okuduğunuzda, aslında kendi yazarlarımızı ne kadar da az tanıdığımızı fark edeceksiniz. Hayatının en ilginç, en çalkantılı ve en duygusal yanlarıyla Edebiyat Kahramanlarını yanı başınızda hissedeceksiniz.

Hayat Yayın Grubu olarak, sizlere böyle bir proje sunmanın haklı onur ve heyecanını yaşıyoruz. Yazarımız Yusuf Aydoğan'ın o eşsiz ve akıcı kaleminden dökülen ve toplamda on kitaptan oluşan bu dizi, inanıyoruz ki edebiyat dünyasında yepyeni bir ses ve soluk olacak.

İbrahim Ünsal Uçar

Edebiyat Kahramanları Dizisi Yayın Danışmanı

“Bir incelik gösterin, incinmesin yüreğim.”

Ne de güzel bir gündü böyle. Kırılarda laleler, menekşeler rengârenk... Güneş, bir altın gibi parlıyordu tepede. O şefkatli ışınlarını tüm tabiata cömertçe saçıyordu. Kelebekler o kısacık hayatlarının en mutlu anlarını yaşıyordu belki de. Gökyüzünde dolaşan yüzlerce toz kanatlı kelebek, izleyenlere muhteşem bir görsel seremoni¹ sunuyordu.

Çocuklar, yemyeşil çayırlarda özgürce koşturuyor; koca koca adamlar, âdeta çocuklaşmışçasına çayırdaki güreş tutuyorlardı. Mangallardan yayılan güzel kokular, artık yemek vaktinin yaklaştığını anlatıyorlardı. İmece usulü kurulan sofralarda, başköşeye kardeşlik ruhu kurulmuştu.

Tüm bu mutlu tablonun içerisinde, her yönüyle dört dörtlük bir aile göze çarpıyordu. Karı-koca ve boy boy dizilmiş dört masum çocuk... Ne kadar da uyumlu ve zarif bir aileydi böyle. Hayattan zevk almasını bilen, gönül kırmayı en büyük günah sayan, her hafta sonunu tabiatla baş başa geçiren mutlu bir aile... Yüzlerinde tebessüm, dillerinde nezaket hiç eksik olmuyordu. Her hâl ve hareketleriyle, âdeta diğer insanlara aile olma şerefini öğretiyorlardı. Aile reisi adam, neredeyse elliye yaklaşan yaşına rağmen, alabildiğine dinç ve güleç görünüyordu. Hanımı ise, daha 31 yaşındaydı ve bu bahar gününde, hayatının baharını yaşıyordu. Canından çok sevdiği sevgili kocası ve cennet kokulu dört yavrusuyla...

Her hafta gelirlerdi buraya. Her hafta, yağmur-çamur dinlemeden, şehrin kâbusundan, tabiatın sıcak kollarına

1 Tören.

koşarlardı. Burada piknik yaparlar, baba ve çocukları güreş tutup top oynarken, anneleri onları hayran hayran izlerdi.

Kadın bazı haftalar evinde oturmak istese de ne mümkün ... Kocası, o hayat dolu adam, allem eder, kalem eder ve kadını her seferinde ikna etmeyi başarırdı. Doğaya, huzura ve çiçeklere koşardı zarif ruhlu adam. Burada âdeta tüm haftanın yorgunluk ve stresini atar, eve döndüğünde de mutlaka güzel bir şiir kaleme alırdı.

Çiçekler, sanki ona yeni bir hayat bahşederdi her seferinde. Taze açmış çiçeklerin görüntüsü kadar, hiçbir şey mutlu edemezdi bu gariplik adamı. Hanımı bazen çiçekleri kıskanacak olur, sonrasında da bundan vazgeçerdi. Çiçeklere âşık olan bir adamı kıskanmak, elbette kadınca bir duygu olamazdı.

Lakin bugün bir gariplik vardı işte adamda. Eskisi gibi koşup oynayamıyor, sıklıkla elini karnına götürüp sıkışan nefesini rahatlatmaya çalışıyordu. Belli ki bir sağlık sorunu vardı adamın. Belli ki bu sorun, onu hayatta en fazla zevk aldığı şeyden alıkoyuyordu. Bugün kalemine hiç el sürmemişti mesela. Çiçeklerin yanına oturup, her zamanki gibi tebesüm saçmamıştı.

Hanımı, birkaç kez onun bu durumunu fark etmiş ise de, adam kendisine bakan hanımını her gördüğünde, güçlüğü de olsa tebesüm ederek onun için rahatlatmayı başarmıştı. Adamın o zarif ruhu, böylesine güzel bir günde yanındakileri endişelendirmek istemiyordu.

Nihayet erken biten bu piknik gününün sonunda, adam gizlice hastaneye gitti. Gün boyunca yakasını bırakmayan ağrı ve kramplarının sebebinin anlamak için hekim bir dostundan yardım istedi. Hastalığı her ne ise, hanımının ruhu bile

duymadan tedavi olmalıydı. Hayatı boyunca kimsecikleri üz-meyen Zarif Adam, önceki hayatında olduğu gibi tüm sorun-larını kendine saklamalı, tüm dertlerini içine atmalıydı.

Doktor, hastasını dinlediğinde yüzü bir hayli gölgelen-miş, düşünceli bir şekilde çenesiyle oynamıştı. “Bazı tetkik-ler yapmamız gerek.” derken, ses tonu bir hayli ciddi çıkıyor-du. Belli ki adam, bir şeylerden şüphelenmiş ve emin olmak istiyordu. Aklından geçen kötü düşünceleri dostuna yakış-tırmak istemese de doktorluğunun gereklerini sonuna kadar yapmalıydı.

Gün boyu pek çok tetkikten geçti adam. Gün boyu, dok-tor dostunun gözetiminde hastalığıyla yüzleşmeyi bekledi. Ne var ki doktor, “Tetkiklerin sonucu ancak birkaç günde belli olur.” deyince çaresizce evine dönmek zorunda kaldı. Sevgili eşine ve çocuklarına hiçbir şey belli etmeden günlük yaşantısına geri döndü.

Her gün şiirler, makaleler, piyesler yazıyor, sıklaşmaya başlayan ağrı nöbetleriyle başa çıkmaya çalışıyordu. Daha 47 yaşındaydı. Bu yaşta, tüm hayatını etkileyecek bir sağlık sorunu yaşanmazdı belki de. Hayata böylesine bağlı, yaşa-mayı böylesine seven bir adam, onu bu kadar erken terk et-mezdi herhâlde.

Nihayet, doktor dostuyla sözleştiği günde tekrar çaldı hastanenin kapısını. Dostunun odasına girip, “Bizim tetkik-ler ne oldu?” diye sordu o en güleç hâliyle. Adam, tam “he-nüz sonuçlar çıkmadı.” diyecekti ki kapı çalınıp bir hemşire daldı odaya ve doktoru tebessüm ettiren o sözü söyledi:

“Efendim, Cahit Zarifoğlu Bey’in tetkik sonuçları şimdi çıktı. Buyurunuz.”

Demek tam zamanında gitmişti hastaneye. Hemşire çıktıktan sonra, doktor usulca araladı dosyayı. Dosya içindeki birkaç sayfayı dikkatlice incelemeye başladı. Ne var ki, az önce gülücükler saçan yüzü, şimdi asılmaya başlamıştı. Her yeni sayfayı açtığında da yüzündeki keder daha da koyulaşıyor, gözleri bulutlar gibi dolup yağmur gibi yağmaya hazırlanıyordu.

Nihayet son sayfayı çevirdiğinde, iki damla gözyaşı süzülürdü yanaklarından. Dehşet içindeki bakışlarını dostuna çevirip, birkaç kez güçlkle yutkundu. Adam ise bir hayli şaşırılmış bir şekilde bakıyordu doktorun yüzüne. Dostunun kendisine tatsız bir eşek şakası mı yapacağını anlamaya çalışıyordu.

“Cahit!” diyebilirdi doktor güçlkle konuşarak. “Ah Cahit!” diye bir kez daha inledi.

“Yapma dostum. O kadar mı kötü?” diye sordu Cahit. Yüzünde hâlâ o yaşam enerjisi, o bitip tükenmek bilmez tebensümü vardı.

“Allah’tan ümit kesilmez.” dedi doktor, kendini zorlayarak. “Ama hiç vakit kaybetmeden seni hastaneye yatırmamız gerekiyor.”

“Ne diyorsun dostum?” diyerek şaşırıldı Cahit. “Alt tarafı basit, inatçı bir ağrı. Ne olabilir ki?”

“Kanser...” diyebilirdi doktor. “Çok ilerlemiş.” diyerek de umutsuzca boynunu büktü. Gözleri yaşardı Cahit’in. Karısını ve çocuklarını düşündü. Gözleri yaşarsa da o tebensüm hiç gitmemişti suratından. Hayat boyu neler görmüş, neler yaşamıştı. Belki bu illeti atlatmanın da bir yolu vardı.

Gerçi nicelerini götürüyordu bu hastalık. Dönemin tıbbi şartlarında, neredeyse tedavisi imkânsız bir belaydı. Ancak

pes etmeyecekti Zarif Adam. Bedenini sinsi sinsi ele geçirmeye çalışan bu amansız düşmanla mücadele edecekti. Korku, umutsuzluk ve pes etme gibi duyguları şimdiye dek hiç tatmamıştı ki şimdi ümitsizliğe kapılınsın.

Yerinden kalkıp doktorun elini sıktı. Sanki kendisi değil de doktor hastaymış gibi, dostunu teselli etmeye çalıştı.

“Üzülme dostum.” dedi vakur² bir sesle. “Bunu da atlattırız inşallah. Lâkin senden bir isteğim var. Bir dost ricası... Hastalığımı şimdilik kimsecikler bilmeyecek. Ne eşim ne dostum ne de çocuklarım... Bir iş seyahati bahanesiyle evden ayrılıp hastaneye yatacağım. Ola ki tedavim mümkün olursa kimsenin ruhu bile duymayacak, kimse benim için üzülmeyecek. Bu dünyada isteyeceğim en son şey, sevdiklerimi üzmezdür. Eğer ki bu illetten kurtulamazsam, işte o zaman helalleşmek için haber veririz dostlarıma. Bana söz ver dostum. Benden umudunu kesene kadar, kimseciklere bir şey söylemeyeceksin.”

Doktor, âdeta isyan edercesine inledi. Böylesine sevdiği dostunun, böylesine güzel bir insanın kanser gibi bir illete yakalanması karşısında, âdeta kendi mesleğine lanetler okudu. Zihnindeki onca bilgiye rağmen dostunu tedavi edeme düşüncesi, onu âdeta çıldırtıyordu. Cahit’in ellerini sımsıkı tutup, gözyaşları içinde konuştu:

“Kısa bir süre için kimseye duyurmam dostum. Lâkin hastalığın ilerlemeye devam ederse, daha fazla susmamı da bekleme benden. Sen güçlü olmalısın. Sevdiğin herkesin desteğini yanında hissetmelisin. Senin için elimden gelen her şeyi yapacağım. Daha çok erken Cahit. Daha çok erken.”

² Onurlu.

Hüzün dolu gözlerle dostuna baktı Cahit. Yaşam sevinçiyile çarpan yüreği, bu eski dostu hayli acımişti şimdi. Kendi acısından çok, başkalarının acı çekmesi üzüyordu Zarif Adam'ı. Kendi dertlerinden çok, kendini dert edinenlere hayıflanıyordu. İki dost, buğulu gözlerle vedalaşırken doktor, Cahit için hemen bir oda ayarlanması amacıyla harekete geçmişti.

Cahit, en kısa zamanda gelip hastaneye yatacak ve bir an önce tedavisine başlanacaktı. Şu kısacık hayatına yüzlerce şiir sığdıran, hayatının her anını şiir gibi yaşayan bu altın yürekli adam, o güzelim şiirlerini yazmaya devam edecekti. Gitmemeliydi Cahit. Şimdi olmamalıydı bu. Hayatının en verimli yıllarında, ölüm onu koparmamalıydı çiçeklerden.

Doktoru ardında bırakan Cahit, bir süre sokaklarda bilinçsizce dolaştı. Hayatı boyunca nefret ettiği yalanı, en sevdiklerine karşı nasıl söyleyebileceğini düşünüp yumruklarını sıktı. Zayıf bedeni, acaba kansere karşı koyabilecek miydi? O çok sevdiği çiçeklerin açtığı baharları, kaç kez daha görebilecekti? Akli başına gelip evinin yolunu tutarken, küçücük mısralar dökülürdü dudaklarından:

Ölüm başucumda

Bir melek elini uzatıyor bana

Yapayalnız bir yolculuk.

ACZ

HASTANE ODASI, 1987

“Kafam, altında ateş yanan çaydanlığın içindeki su gibi kayıyor.”

Acz... Ne sırlı bir kelime. Acziyet, gücü yetmeme, muhtaç olma... İnsanoğlunu tanımlayan en öz sıfat. Nasıl da yakışıyor Âdem nesline. Nasıl da yakışıyor yataktaki zayıf, çelimsiz adama. Fanilik kokuyor bu kelam. Elem ve ölüm kokuyor. Hayatın geçici bir oyalanmadan ibaret olduğunu ve her dünyaya gelenin, tek atımlık mermisinin olduğunu haykırıyor.

Tek bir hayat var dünyada. Her insanın ruh kalıbına göre biçilmiş, tek giyimlik bir elbise gibi... İşte, yataktaki adam, kısacık bir süre için giydiği o elbiseden soyunmanın telaşında. Çıkaracak üzerinden hayat elbisesini. İyisiyle, kötüsüyle, hayatın tüm bağlarından kurtulacak.

Hayır, onsuz da dönecek dünya. O da herkes gibi Yüce Yaratan'ın bir gölgesinden ibaret... Eninde sonunda aslına dönecek geçici bir gölge... Ardında bıraktıkları, bir süre yas tutacak. Onu gerçekten tanıyanlar ve sevenler, ismi anıldıkça duyulanacak. Ama gün gelip onlar da ömür elbiselerini çıkarttıklarında, sadece bir ismi kalacak geriye. Artık o ismi nasıl anlatırlarsa...

Çocuklar, onun nefes almadığı dünyada yine şen şakrak oynayacaklar. Hayatının baharındaki âşıklar, el ele adımılayacaklar kaldırımları. Bir sarhoş, bir gün tamamen unutulacağına farkında olmadan, dertlerini unutmak için sabahlara kadar ziftlenecek. Birbirlerine benzeyen kuşlar, gökyüzündeki nöbet değişimini hiç hissettirmeyecekler insanoğluna.

Kırlarda çiçekler, onuz açacak. Adı Abdurrahman Cahit Zarifoğlu. Kısaca ACZ... Kısacık yaşamıyla, insanlığın özeti sanki bu adam. Daha 47'sinde. Hani şu "Yaş 35, yolun yarısı eder." deyip de 46'sında hayata veda eden Cahit Sıtkı Tarancı gibi... Bir var, bir yok... Yüzündeki çizgiler, neyin acısını yansıtıyorlar acaba? Hastalığın verdiği o dayanılmaz acı mı, yoksa hayata dair yaşanmışlıkların burukluğu mu?

Öyle ya. Kanser hastası Cahit. Bedeninin acıyla kasılması, gözlerinden hayat ışığının usul usul çekilmesi işte bundan. Peki ya yaşananlar? Onlar da acı veriyor mudur acaba bu garip adama? Yatağında bir sağa, bir sola dönüyor Cahit. Alnından sicim gibi terler süzülürken, kısacık bir ömrün muhasebesini yapıyor kendince.

Odası küçük, daracık. Hayata kapalı, ölüme açık. Buram buram ilaç kokuyor her yer. Ömrü boyunca nefret ettiği o yapay kokular doluyor Cahit'in genzine. Her an, sanki midesi ağzına gelecek gibi oluyor. Hiç alışamadı ki suni şeylere. Hiç alışamadı ki sahteliklere. Sahtelik değil, sadelik istiyor ruhu. İlaç kokularını değil, çiçek kokularını tattırmak istiyor yüreğine.

O zarif kalbi, sadece gerçeklerin peşinde. Gerçek tatlırın, gerçek kokuların ve gerçek insanların... Her gün değiştirilen çarşaf gibi bembeyaz yüreği. Beyaz sayfalar kadar lekesiz ve kaleme âşık. O bembeyaz çarşaf içinde, âdeta bir kardelen gibi görünüyor zayıf bedeni. Yü-

zündeki keder çizgileri ve çöken avurtlarıyla, bir hüzün damlası gibi düşüvermiş beyazlıklar ülkesine.

Doktorlar morfin veriyorlar nicedir. Kanserin o dayanılmaz acılarıyla baş edebilmek için, o yapay sakinleştiriciyi zerk ediyorlar damarlarına. Oysa bir zamanlar şiirleri vardı Cahit'in. Her anısına karşılık gelen, her acısını hafifletiren o latif şiirleri ... Hem derdiydi onun hem de dermanı. Niyazi-i Mısri'nin şu güzelim dizelerini kaç kez dolamıştı diline kim bilir?

*Derman arardım derdime, derdim bana derman imiş,
Burhan³ sorardım aslıma, aslım bana burhan imiş.*

İşte şimdi dermana en çok muhtaç olduğu yerde koca şair. İnsanların, hayatları boyunca değerini bilemedikleri bir şeyi arıyor bu dört duvar arasında; sağlığını. Gerçi artık kabullenmiş tüm gerçekleri. Doktorların "Allah'tan ümit kesilmez." lafzını, nasıl bir ümitsizlik içinde söylediklerine her gün tanık oluyor.

Hayır, korkusu ölümden değil. Ölümü, ta en başından kabullendi. Doğduğu anda kulağına okunan ezanın, onun cenaze namazının ezanı olduğunu çok iyi biliyor. İnsan ömrünün bir ezanla, bir namaz arası kadar olduğunu ... Sahi, kimsenin aklına geliyor mudur "Cenaze namazları için neden ezan okunmaz?" diye. İşte o biliyor cevabı. İlk ezanın, son çağrı olduğunu biliyor.

Sadece insanlar gecikiyorlar namaza durmaya. Doğan kişinin cenaze namazını kılmaya, bir insan ömrü kadar geç kalıyorlar, hepsi bu. İnancı adam Cahit. Dünyayla savaşıyor kadar cesur, kadere teslim olacak kadar civanmert ... İşte şimdi, kendisiyle savaşıyor. Acılarını, anılarında boğmaya çalışıyor.

³ Delil, kanıt.

Hayatının tüm demlerini gözünün önüne getirip 47 yılın muhasebesini çıkarıyor kendince. Kimileri için çok kısa bir ömür olsa da kim bilir neleri sığdırdı o ömür defterine Zarif Adam. Nicelerinin bir asırda yapamadığını, belki de o küçük ömür manzumesine sığdırdı.

Yatağında, ıstırap içinde iki büküm olurken, zaman zaman tebessüm haleleniyor dudaklarında. Zaman zaman da fırtına önündeki bir başak gibi titriyor benliği. Hesap endişesi var bugün içinde. Dünyaya veda etmeden, kendinden ve yaptıklarından emin olmak istiyor. Ömrünün her karesini gözlerinin önüne getirip, yaşadığı her ânı vicdan terazisinde tartıyor.

“Acaba hazır mıyım ölmeye?” diyor her lahza. “Acaba Rabbim benden razı mıdır?” Kimi zaman bir şiir takılıyor dudaklarına, kimi zaman da bir anı tülleyeniyor zihninde. Her gün bir dostu gelip bekliyor başucunda. Her gün bir dostuyla helalleşiyor gizli gizli. Belki başucuna gelecek dostları bittiğinde, müddeti de dolacak Cahit’in. Belki de son ziyaretçisine ölümünü haber verecek bir şair edasıyla. O zayıf bedeni, ayaz yemiş bir çiçek gibi bükülüverecek beyazlıklar içinde.

Ama ah o yalnızlık anları. Ah kendiyle baş başa kaldığı o buruk saatler... Uzun bir ömre sığmayacak, kısacık ömrü canlanıyor gözlerinin önünde. Keder ve mutluluklarıyla, bir ömür geçiyor gözlerinin önünden. Hani ölmeden evvel, niceleri bir film şeridi gibi izler ya kendi hayatlarını. İşte şimdi de sıra Zarif Adam’da. Filmin adı; ACZ. ACZ ve AŞK ...

AYKIRI ÇOCUK

KAHRAMANMARAŞ, 1955

“Dünya, diz çöktüğüm yer kadardır.”

Hâlâ kabullenemiyor Cahit. Hâlâ kabullenemiyor o zarif çocuk. Düşündükçe âdeta kendi beynini dişleyesi geliyor. Vücudu zayıf, omuzları çelimsiz. Ama devasa bir yük taşıyor sanki o nahif omuzlarında. Sanki toz kanatlı bir kelebeğin üzerine Kaf Dağı konmuş. Kıpırdamıyor. Hareket edemiyor. Diğer kelebeklere katılamıyor.

Taşıdığı yük, büyük bir yalnızlık ve elem veriyor ona. Bir hamal gibi, uzak duruyor varlıklı insanlardan. Sahi, kim anlar ki onun bu hâlini? Suskunluğunun ve kaçışının sebebini kim sorgular ki? Daha 15’indeki bu toy delikanlının yüreğinde taşıdığı koca bir boşluktan kimin haberi olur ki?

En çok muhtaç olduğu kavramın içi bomboş Cahit için. Sırtını yaslayacağı en sağlam kalesi, onun üzerine yıkılmış bir harabe sanki. “Baba” diyemiyor hiçbir zaman. O dört harf, çocuğun zihninde hiçbir zaman yan yana dizilmiyor. Hep bir boşluk var aralarında. Hep bir uyumsuzluk var.

Hayır, babası sağ Cahit’in. Belki ölmüş olsa böylesine zorlanmazdı “baba” demeye. Yıllanmış bir mezarın başına çöküp, saatlerce “baba” diye sayıklayarak ağlardı. Ama hayatta babası. Hayatta ama kendi hayatında, Cahit’inkinde değil. İşte bu yüzden yeterince kendine ait hissetmiyor o adamı.

“Annemin kocası” diyor da “baba” demek gelmiyor içinden. Annesinin üzerine başka bir kadınla evlenen babasını bir türlü affedemiyor. Sahi, hangi çocuk affeder ki? Her çocuk, bir annesi ve bir babası olsun istemez mi? Çok şey mi istiyor Cahit? Çok şey mi bekliyor annesinin kocasından?

Biraz dik, biraz vakur ve biraz da küstah bir duruşu var adamın. Yüzü, mizacı gibi sert. Kendi bildiğini okuyan insanların o tekinsiz bakışları var gözlerinde. Evladına bakarken sınımsız olmasına gereken o bakışlar, sanki ölü bir balığın ifadesiz bakışlarına benziyor. İşte bu yüzden “baba” diymiyor bu adama. Bu yüzden, hayatının yarısını baştan kaybetmiş hissediyor.

Çocukluğunun geçtiği tüm şehirler, ona aynı tatsız hissi veriyor. İstanbul, Siverek, Ankara ve Maraş... Hepsinde de babasız, yalnız ve bir başına. Tüm bu şehirlerin sokaklarında ayrı ayrı gözyaşı var Cahit'in. El ele yürüyen bir baba-oğul gördüğünde, yüreğinin bam teli hüznün mızrabıyla koparılıyor âdeta.

Tüm hayatını çepeçevre kuşatacak melankoli⁴ hâli, işte bu adamın eseri. Annesinin kocası. Evladının elini tutmayan, ona şefkatle bakmayan kaya gibi sert adam. Ama bir gün yapacak Zarif Çocuk. Bir gün tüm elemelerini arkada bırakıp, bilinmez diyarlara yelken açacak.

Şimdi insanlardan kaçması, hep bu yüzden. Buralara ait hissetmiyor kendini. Bu şehir, bu ev ve bu adam... Bunların hiçbiri onun ruhunu doyurmuyor. Sanki tüm insanlar aynı. Sanki herkes, bir gün ona bir kötülük yapacak. Derdini anlattığında anlamayacaklar. Gönlünü açtığında alay edecekler. Hiç acımadan kanatlarını koparacaklar o toz kanatlı kelebeğin. İşte bu yüzden kaçıyor insanlardan.

4 İçerik kapanıklık.